

Bijlage 1

Visietekst Vlaams Palestina Komitee

De ongelijke machtsverhoudingen in de huidige wereldorde werken een duurzame ontwikkeling tegen. Het Israëliisch-Palestijns conflict is daarvan één van de meest uitgesproken voorbeelden. Zolang de politiek van de staat Israël en de houding van de internationale gemeenschap daartegenover niet veranderen, kan een duurzame en rechtvaardige vrede onmogelijk worden bereikt.

De oorsprong van het conflict

Ten gevolge van de jodenpogroms in Oost- en Centraal Europa ontstond op het einde van de negentiende eeuw het zionisme, een joods-nationalistische ideologie die pleitte voor de oprichting van een joodse staat als oplossing voor de vervolgingen en discriminaties van de joden. Hoewel de zionistische leiders van het eerste uur seculiere joden waren, werd uit strategische en mobiliserende overwegingen voor 'het beloofde land Palestina' geopteerd.

Het zionistische project bestaat erin om een zo joods mogelijke staat te maken, op een zo groot mogelijk territorium, met zo weinig mogelijk Palestijnen en met een sterke band met het Westen. Die ideologie paste bovendien perfect in de geest van het Europese kolonialisme van de negentiende eeuw, waarbij de belangen van de kolonisten primeerden op de rechten van de autochtone bevolking. Het zionisme vond aanvankelijk maar bij een minderheid van de Europese joden weerklank. De jodenvervolgingen door de nazi's zorgden hier voor een ommekeer.

De oprichting van de staat Israël in 1948 wordt door de Palestijnen Al-Nakba of 'catastrofe' genoemd, omdat in de nasleep ervan 750.000 tot 900.000 Palestijnen van hun gronden en goed werden verdreven en meer dan 400 Palestijnse dorpen van de kaart werden geveegd. De Israëliische Wet op Terugkeer verleent aan alle joden ter wereld het recht om zich in de staat Israël te vestigen en het staatsburgerschap te verwerven. Deze en andere wetgeving verhinderen dat de Palestijnse vluchtelingen naar hun eigendommen kunnen terugkeren. Volgens het internationaal recht, meer bepaald VN-resolutie 194 (en elk jaar opnieuw bevestigd door de Algemene Vergadering van de VN) en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, hebben die Palestijnen wel recht op terugkeer.

Na afloop van de oorlog in 1948-1949 legde Israël beslag op 78% van het vroegere mandaatgebied zonder zijn grenzen grondwettelijk vast te leggen zodat het zijn expansiepolitiek zou kunnen voortzetten.

Onmiddellijk na de oorlog van 1967 werden de eerste nederzettingen in de Bezette Gebieden gebouwd met de bedoeling om zoveel mogelijk land en water bij Israël in te lijven.

Tot op vandaag is het zionisme de drijfveer van de Israëlische politiek, dat zich niet alleen vertaalt in de voortdurende inbeslagname en vernieling van Palestijnse eigendommen, maar ook in een racistisch beleid van verregaande discriminatie tegenover niet-joodse, vooral Palestijnse burgers van de staat Israël. Het zionisme impliceert de schending van de fundamentele mensenrechten van de Palestijnen en belemmert een rechtvaardige en duurzame oplossing voor het Israëlisch-Palestijns conflict.

De uitvoering van het zionistische project zou niet mogelijk geweest zijn zonder de steun van het Westen. Groot-Brittannië dat het mandaatgebied Palestina na de Eerste Wereldoorlog beheerde, beloofde de joden een thuisland, een idee dat na de holocaust in heel Europa en de Verenigde Staten weerklink vond.

De sterke aanwezigheid van zionistische lobbygroepen zorgde er bovendien voor dat een vertekend beeld van de situatie wereldwijd en ook bij de joodse bevolking van de staat Israël zelf ingeburgerd raakte en tot op vandaag in stand wordt gehouden. Ze maakten hierbij handig gebruik van de bestaande joodse religieuze mythes over het "historische recht van de joden op Palestina: een land zonder volk voor een volk zonder land". De huidige politieke machtsverhoudingen zorgen er bovendien voor dat de internationale gemeenschap niet alleen passief toekijkt hoe de staat Israël het internationaal recht voortdurend schendt, maar het zelfs politiek, economisch en militair steunt.

Ontwikkeling van de Palestijnen

De westerse steun aan de Israëlische politiek heeft dramatische gevolgen voor de ontwikkeling van het Palestijnse volk. Vóór het ontstaan van de staat Israël beschikte de Palestijnse bevolking over een eigen industrie en economie met onder andere handel met Zuid-Europese havens als Marseille.

Sinds de bezetting van 1967 met de meer dan 1100 verschillende militaire orders die Israël uitvaardigde, werd de Palestijnse economie volledig gewurgd. Door de illegale nederzettingen gingen uitgestrekte landbouwgronden, waterbronnen en putten verloren. Olijfgaarden en citrusplantages werden massaal vernietigd of in beslag genomen, en duizenden woningen verwoest. De talrijke checkpoints, een 'neveneffect' van de Oslo-'vredes'-akkoorden, en nu ook de apartheidsmuur verlammen de circulatie van personen en goederen. Vóór de bezetting exporteerden de Palestijnen groenten en fruit naar de omliggende Arabische landen, anno 2006 moet 70 % van de bevolking overleven met 2 dollar per dag.

Internationale noodhulp is in de huidige situatie noodzakelijk, maar kan op zich de Palestijnse economie niet redden. Een soevereine Palestijnse staat genereert economische leefbaarheid. Daarvoor is een einde aan de bezettingspolitiek van de staat Israël, een absolute voorwaarde.

Politieke eisen:

Een rechtvaardige oplossing voor het conflict moet gebaseerd zijn op de naleving van het internationaal recht, zodat de Palestijnen alle rechten genieten in een soevereine democratische rechtstaat in Palestina.

De tientallen jaren gewapend conflict hebben bewezen dat de oplossing niet militair beklonken kan worden. Het is in de eerste plaats in het belang van beide partijen dat het internationaal recht als basis van de oplossing aanvaard wordt, meerbepaald de uitvoering van de VN- resoluties, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de Conventies van Genève. Enkel over formaliteiten van uitvoering kan onderhandeld worden.

Daarom moet de **staat Israël:**

- Zich volledig terugtrekken uit de in 1967 Bezette Gebieden met inbegrip van Oost-Jeruzalem (VN resolutie 242 en 338);
- de eenzijdige en onwettige annexatie van Oost-Jeruzalem en uitbreiding van Jeruzalem ongedaan maken (VN resolutie 478) en de rechten van de Palestijnen op Oost-Jeruzalem erkennen;
- de nederzettingenexpansie onmiddellijk staken en de joodse kolonies in de Bezette Gebieden en Oost-Jeruzalem ontruimen (VN resoluties 446 en 452);
- De staatsterreur tegen het Palestijnse volk en zijn leiders stopzetten en alle politieke gevangenen vrijlaten;
- de bouw van de Muur in de Palestijnse gebieden staken, de reeds gebouwde delen afbreken en de getroffen Palestijnse burgers compensatie betalen voor de schade (advies van het Internationaal Gerechtshof en VN-resolutie A/ES-10/L.18);
- het individuele en onvervreembare recht van alle Palestijnse vluchtelingen om naar hun oorspronkelijke woongebied terug te keren en gecompenseerd te worden voor de geleden schade (VN resolutie 194) erkennen en uitvoeren;
- een einde maken aan de discriminatiepolitiek tegenover Palestijnen en alle andere minderheidsgroepen binnen de bestandslijn van 1949. **Dit betekent dat Israël zoals elke moderne democratische rechtstaat de staat van al haar inwoners wordt en niet van de joden alleen.**

Nooit mag uit het oog verloren worden dat het hier om een situatie van bezetting gaat. Volgens het internationaal recht heeft elk volk het recht op verzet tegen de bezetter. (VN-Resolutie van de Algemene Vergadering 3246 (29-11-1974)).

De Palestijnse leiders

- moeten inbreuken op het internationaal humanitair recht, zoals het bewust viseren en doden van gewone burgers, aanklagen en veroordelen.
- moeten streven naar een zo transparant en democratisch mogelijk bestuur.

De **internationale gemeenschap** heeft de plicht de uitvoering van het internationaal recht van Israël af te dwingen:

- Europa moet haar historische verantwoordelijkheid in het ontstaan van de problemen in Palestina erkennen en de nodige stappen ondernemen om de legitieme rechten van het Palestijnse volk te doen gelden.
- De Europese Unie moet het EU-Israël Associatieakkoord opschorten en druk uitoefenen op Israël om de mensenrechten te respecteren.
- De internationale gemeenschap moet ophouden een politiek van twee maten en twee gewichten te hanteren.
- Israël moet ertoe gedwongen worden zijn massavernietigingswapens te ontmantelen en controle toe te laten van het Internationale Atoomenergie Agentschap op zijn nucleaire programma (res. 487 van de VN-Veiligheidsraad).

Het Vlaams Palestina Komitee is ervan overtuigd dat de uitvoering van dit eisenplatform het pad effent naar een duurzame en rechtvaardige oplossing van het Israëlisch-Palestijns conflict.